

Hồi 11

Thường Thắng Bát Kiếm

Lão đạo sĩ đứng đầu có bộ râu ngắn giống như rễ tre, mình mặc đạo bào màu nâu sau lưng đeo lưng lửng một cây trường kiếm dài thường thuật.

Với lối phục sức như vậy kể ra cũng đã oai phong lắm.

Lão liếc mắt nhìn Bích Lệ Hồng, nhưng lại quay sang nói với Cừu Thiên Hiệp:

- Tôi là Võ Đang sơn nhị đại Tỉnh Huyền phỏng theo lệnh của chưởng môn nhân đến mời tiểu thí chủ và Bích cô nương ghé vào bốn quán hội diện.

Cừu Thiên Hiệp liếc xéo sang một bên thấy bốn đạo sĩ lúc nãy cũng có mặt ở đấy. Họ ké né núp sau lưng đạo trưởng Tỉnh Huyền. Chàng đoán biết những người này không phải thực tâm đến mời chàng mà họ muốn dùng vũ lực để dẫn chàng về sào huyệt.

Tuy biết vậy, nhưng chàng lo lên đường gấp, không muốn tranh luận lời thôi, nên cố nén lòng đáp xuôi:

- Tại hạ có việc cần, không tiện ghé vào quý quán kéo dài thì giờ, phiền đạo trưởng chuyển đạt lời cảm ơn của tôi với vị chưởng môn nhân. Còn như Bích cô nương đây, nếu có thì giờ rảnh rỗi, cũng nên vào bản quán mà hội kiến.

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng nhượng đôi mày liễu lên, mỉm cười nói:

-Ồ ! Võ Đang sơn thành tâm thỉnh mời chúng ta đến. Nhưng người quan trọng chính là thiếu hiệp không phải tôi đâu.

Thấy Bích Lệ Hồng nhanh nhẩu đổ thừa mình, Cừu Thiên Hiệp toan tìm lời chống chế, nhưng chàng chưa kịp nói thì đạo sư Tỉnh Huyền đã nói trước:

- Phải ! Tiểu thí chủ chính là người được chưởng môn nhân của bốn phái để ý. Bốn quán cách đây không xa lắm, thì việc tiểu thí chủ ghé vào dùng tạm chén trà đầu có gì là mất thì giờ. Xin hai vị chờ từ chối.

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp đáp lời thì Bích Lệ Hồng đã lướt tới, nói:

- Hừ ! Quý vị ra đây là cố ý đón chúng tôi để gây chiến ! Việc đã rõ ràng trước mắt, còn giả vờ nhân nghĩa làm chi cho chướng tai gai mắt.

Tỉnh Huyền lão đạo mắt đỏ sặc, hàm râu rễ tre như muốn dựng ngược lên, đôi mắt lão xoe tròn nhìn chòng chọc vào Bích Lệ Hồng nói:

- Bích cô nương ! Chúng ta là những kẻ võ lâm giang hồ, điều đáng trọng là uy danh và tín nghĩa. Ngày trước, lệnh tôn đại nhơn đã có đến Tương Dương thành, và cùng ước hẹn với bốn quan chưởng môn nhơn, chẳng lẽ việc đó cô nương không biết sao ?

Bích Lệ Hồng khoa tay nói lia lịa:

- Ô ! Ô ! Ta không biết việc gì cả ! Nếu các người muốn ăn thua thì cứ việc rút kiếm ra, mọi lẽ sẽ được giải quyết.

Tĩnh Huyền lão đạo vọt người lên, nói:

- Nếu ra khỏi Võ Đang địa giới thì lệnh tôn đại nhơn và cô nương cứ việc ra tay cướp đoạt báu vật, chúng tôi không có quyền gì ngăn cản cả. Còn nơi đây là địa phận của Võ Đang sơn, không một kẻ nào có quyền xen tay vào. Chúng tôi không ngờ mới chỉ có ba ngày qua mà cô nương đã làm trái với lời hứa hẹn đó. Như vậy, đứng về danh dự và sự tín cô nương đã không xem ra gì mà còn mất đi giao tình giữa hai nhà nữa.

Tĩnh Huyền đạo sư lý luận một hơi dài, nhưng Cừu Thiên Hiệp không hiểu gì cả. Vả lại chàng cũng không cần tìm hiểu sự liên quan giữa Bích Lệ Hồng với Võ Đang sơn làm gì.

Bích Lệ Hồng tái mặt đỏ rực lên, nàng cất giọng phần nộ:

- Bốn cô nương không cần ai lên mặt dạy đời cả. Nếu muốn đấu lý thì cứ tránh đường ra, chờ khi khác, còn muốn đấu võ thì hãy ra tay ngay đi. Ngoài ra, mọi việc đều là những cái nhảm nhí, nhảm tai, bốn cô nương không thì giờ đùa dai như vậy !

Tĩnh Huyền đạo trưởng mặt lạnh như tuyết cười hi hí một lúc rồi cất giọng phần nộ nói:

- Trọng địa phận Võ Đang sơn nếu muốn giao tranh bằng vũ lực thì bốn môn nhơn xin vui vẻ thừa tiếp. Bần đạo sẽ có công chiêm ngưỡng kiếm thức Cái thế thập bát chưởng của Bích cô nương, xin chớ trách bần đạo vô lễ tiếp khách bằng cử chỉ không đẹp mắt.

Dứt lời, Tĩnh Huyền đạo sư nghiêng hai hàm răng ken két, rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ.

Bích Lệ Hồng nét mặt vẫn thản nhiên, không lộ vẻ gì bận rộn hay sợ sệt cả.

Nàng đưa chưởng trước mặt, mím môi nói:

- Hừ ! Các người định ra tay một lượt sao !

Tĩnh Huyền cười khúc khích, quay mặt về phía sau, quét mắt nhìn hai ba mươi môn nhơn bộ hạ của lão đang đứng và nói:

- Bích cô nương đã có hứng thú, muốn chúng ta hợp sức, vậy thì Đạo Huyền, Thanh Huyền, Thành Huyền, ba vị sư đệ hãy lãnh giáo Bích cô nương một trận.

Ba lão đạo sĩ nghe gọi, đồng loạt vung trường kiếm lướt tới chia nhau ba mặt, công đến các đại huyệt của Bích Lệ Hồng.

Tĩnh Huyền đạo sư cũng vung kiếm lướt tới. Bốn người hợp thủ đánh với một giai nhân.

Tuy trước mặt toàn là đại địch nhưng sắc mặt Bích Lệ Hồng vẫn thản nhiên, thần thái vẫn thanh thoi không tỏ chút gì lo lắng.

Xem thế đã biết Bích Lệ Hồng là một thiếu nữ đã dày kinh nghiệm giao đấu, và võ thuật của nàng không phải tầm thường.

Nàng tung song chưởng ra hét lớn:

- Được ! Ta cho phép chúng bay ở nhà mà cạy đông đi.

Chưởng phong của nàng lúc này phát ra vệt chia làm bốn mặt tụ lại với bốn luồng kiếm quang của địch thủ.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy một mặt ngợi khen lòng dũng cảm của Bích Lệ Hồng, một mặt khinh bỉ lối hợp thủ hèn hạ của bốn vị lão đạo đó.

Tuy nhiên, lúc này chàng không thể xen tay vào trận đấu được. Bởi vì Tĩnh Huyền lão đạo chỉ tuyên chiến riêng với Bích Lệ Hồng mà thôi. Vả lại, trong lúc chưa biết thắng thua về ai, chàng xen tay vào chưa chắc Bích Lệ Hồng đã hài lòng.

Do đó, chàng chỉ đứng bên ngoài sẵn sàng vận công, chờ khi cần thiết sẽ xuất thủ.

Kiểm pháp của Võ Đang là môn võ học độc bá quần hùng. Tĩnh Huyền đạo sư lại là người cầm đầu trong Bát đại kiếm thủ công lực của ông ta trong Võ Đang chỉ thua một mình vị chưởng môn nhân mà thôi. Ánh kiếm của lão đánh ra chẳng khác nào như một nguồn suối bạc từ trên đổ xuống, có một sức mạnh kinh người.

Còn ba đạo sĩ kia cũng là những tay kiếm thủ trong số bát đại kiếm thủ của Võ Đang, khi mà họ đã liên thủ hợp công thì giang hồ khó có ai mà đỡ nổi.

Tuy nhiên, mướp đấng lại gặp mặt cửa thân pháp của Bích Lệ Hồng đã đạt đến mức siêu phàm.

Nàng như một con bướm bay liệng, lúc dùng chưởng phong đánh ra, lúc dùng chỉ lực điểm tới, tấn thối đều theo thứ tự, không một chút rối loạn.

Đứng bên ngoài chỉ thấy thân nàng chập chờn trong một vùng hào quang sáng rực trông rất đẹp mắt.

Chỉ chốc lát, hai bên đã giao đấu trên hai mươi hiệp mà vẫn chưa thấy bên nào chiếm được thượng phong.

Tĩnh Huyền lão đạo thấy bốn người mà không hạ nổi một cô gái, nên lấy làm hổ thẹn, mặt lão đỏ ngầu, lão hét lên một tiếng, dùng một chiêu tuyệt học phóng thẳng mũi kiếm vào ngực Bích Lệ Hồng nhanh như điện chớp.

Lưỡi kiếm chỉ còn cách ngực nàng trong gang tấc mà Cửu Thiên Hiệp bên ngoài vẫn không thấy nàng tránh né gì cả, chàng hoảng kinh la á lên một tiếng.

Nhưng tiếng á vừa phát ra khỏi miệng chàng thì bỗng nghe một tiếng:

Keng

Nửa lưỡi kiếm của Tĩnh Huyền lão đạo đã bị gãy tiện đi, bắn bỗng lên trời như một mũi tên vậy.

Một tay kiếm thượng đẳng trong lúc giao tranh mà bị gãy kiếm là một điều nhục nhã không thể tưởng tượng. Tĩnh Huyền đạo sư mặt mày đỏ rực, ác ý lại nổi lên dữ dội lão rống lên một tiếng như voi gầm, rồi dùng mấy thế tối độc, dùng lưỡi kiếm gãy liều mạng đưa thẳng vào đờn điền ở bụng dưới Bích Lệ Hồng.

Đây là một thế mà từ khi thành danh tới giờ Tĩnh Huyền chưa hề sử dụng trong lúc giao tranh.

Giữa lúc đó, ba vị đạo sĩ kia cũng hợp thủ cùng một lúc quay ba mũi chưởng kiếm chĩa ngược vào ngực, vào lưng mỹ nữ với khí thế rất hung hăng.

Bích Lệ Hồng bốn bề bị công hữu trông rất nguy hiểm.

Cửu Thiên Hiệp thấy vậy cũng kinh hồn hét lên một tiếng:

- Cô nương !

Chàng vội phi thân vào !

Nhưng phút nguy hiểm ấy rất ngắn ngủi. Thân chàng chưa kịp phi đến thì đã nghe Bích Lệ Hồng hét lên một tiếng vang song chưởng đánh tạt ra hai bên, đồng thời thân nàng chấm đất nhảy vọt lên cao ba trượng như một vệt khói xanh bốc lên vậy.

Chưởng lực của nàng đánh ra đã làm ba mũi trường kiếm của ba vị đạo sĩ bay tạt đi, người nào cũng xiểng liểng lùi lại một bước.

Trong lúc phóng mình nhảy lên, nàng lại thuận chân đá vào cổ tay của Tĩnh Huyền một đá, làm cho cây kiếm gãy của lão suýt rời khỏi tay.

Tuy nhiên, những kiếm thủ trong phái Võ Đang toàn là những tay kịch độc, mặt dầu bị đánh lùi lại, họ vẫn gượng người tới đâm mũi kiếm cho trúng đích.

Ngờ đâu lúc đó Bích Lệ Hồng đã nhảy lên cao rồi, bốn mũi kiếm của họ, kể cả mũi kiếm gãy của Tĩnh Huyền lại đâm vào nhau suýt gây thương tích cho đồng bọn.

Tĩnh Huyền kịp trông thấy hét lên:

- Hãy thu kiếm lại.

Ba đạo sĩ bộ hạ nghe hét vội dí mũi kiếm xuống đất, nhưng đã lỡ đà, đầu họ chạm vào nhau bốp bốp, đau đến nỗi mắt đỏ lửa ra !

Sau cái chạm mặt, bốn đạo sĩ lui về, trố mắt đứng nhìn nhau hổ thẹn khôn tả.

Bấy giờ Bích Lệ Hồng đã nhảy ra ngoài đứng cách xa họ hai trượng rồi, mặt nàng vẫn tươi cười như đoá hoa xuân.

Cửu Thiên Hiệp mục kích thân phát tuyệt đỉnh của nàng, chàng tấm tắc ngợi khen. Đôi mắt chàng như dính chặt trên mình thiếu nữ.

Không phải chàng chiêm ngưỡng dung nhan của Bích Lệ Hồng, mà chàng thăm phục người con gái trẻ lại có được một võ công quán thế như vậy !

Giữa lúc đó thì nơi giữa sườn núi nổi lên một tiếng hú dài đến chát tai, diếc óc.

Các đạo sĩ tại trận nghe tiếng rú ấy mặt lộ vẻ hân hoan. Họ quay đầu một loạt nhìn thẳng về phía sườn núi.

Cửu Thiên Hiệp thấy lạ, cũng đưa mắt nhìn theo.

Chỉ thấy trên lưng chừng đồi một vết trắng từ những tam cấp bằng đá bay xuống. Chàng có cảm giác vết trắng đó như một con bạch hạc từ trên không đáp xuống vậy.

Nhưng không, khi vết trắng tiến đến gần thì Thiên Hiệp nhận ra ngay, đó là một vị đạo trưởng, mình mặc đạo bào màu trắng lưng đeo trường kiếm, râu tóc bạc phơ, đôi mắt lóe ra hai luồng nhõn quang đến khiếp người.

Cứ trông vào võ công và lối khinh thân của vị đạo sĩ đó đã biểu diễn. Cửu Thiên Hiệp cũng đoán được ngay lão ta là chưởng môn nhân của phái Võ Đang rồi.

Thật vậy, đạo sĩ vừa xuất hiện đúng là Thanh Khư quan chủ Vân Tiên đạo trưởng.

Vân Tiên đạo trưởng chưa xuống đến nơi thì trong Thanh Khư quan đã vang lên tiếng trống dồn dập.

Tiếp theo đó, trên lưng sườn núi lại hiện ra vô số bóng người cùng một lúc từ trên phóng mình xuống đông ước dư trăm, khí thế không khác một dòng thác lũ.

Những bóng người này đều mặc áo đạo màu huyền, lưng đeo trường kiếm, lô nhô cao thấp không đều nhau.

Bây giờ Vân Tiên đạo trưởng đã đến trước mặt mọi người.

Lão khoác tay áo rộng một cái, đưa mắt nhìn Tĩnh Huyền đạo sĩ, với vẻ mặt lạnh phách vô cùng.

Tĩnh Huyền đạo sĩ vội cong mình thủ lễ, và nói:

- Thừa quan chủ ! Tuyệt thế thiết thư hiện có trong người thiếu niên này.

Cừu Thiên Hiệp trợn mắt thâm nghĩ:

- Ô ! Té ra chúng nó lại vì cuốn thiết thư của mình mà kéo đến đây đông như vậy !
Thật đáng ghét.

Chàng chưa kịp tỏ thái độ, thì Vân Tiên đạo trưởng đã liếc nhìn Hoa quỷ lệnh chủ nói:

- Hiền nữ ! Cháu đã gặp mặt lệnh tôn hay chưa ?

Đôi mắt của Bích Lệ Hồng đang chăm chăm nhìn về phía lưng đồi, nàng lơ lửng đáp:

- Không có.

Vân Tiên đạo trưởng quay lại cất tiếng cười khúc khích, nói với Cừu Thiên Hiệp:

- Thiết thư là vật đệ nhất võ lâm cần phải được qui về danh môn chánh phái, như thế mới tránh được sát kiếp ! Tiểu thí chủ tuổi trẻ người non, cất giữ không tiện, tốt hơn nên gởi lại cho Võ Đang chúng tôi để tránh tai vạ.

Câu nói ấy tuy ôn hòa, song hàm chứa một cái gì điêu ngoa, xảo quyệt, làm cho Cừu Thiên Hiệp không thể nào nhịn được.

Chàng cười khẩy một tiếng rồi thông thả đáp:

- Hừ ! Đạo trưởng là một vị trưởng môn nhân phái Võ Đang, dĩ nhiên phân tích được phải trái, thiện ác, mới phải chứ ? Đạo gia trọng nhất là thanh tịnh vô vi không ham muốn gì cả, thế mà lại sinh tâm đón đường cướp giật của quý, như vậy lại dám tự xưng mình là một danh môn chánh phái sao ?

Bị Cừu Thiên Hiệp chỉ trích, Vân Tiên đạo trưởng nổi giận, đôi mày bạc cau lại. Lão hét lớn:

- Thằng con nít ! Mày chưa ráo máu đầu mà lại dám đứng trước mặt bốn chưởng môn dùng lời đạo đức ! Thật đáng buồn cười !

Cừu Thiên Hiệp cũng không nhịn, trợn mắt nói:

- Sự hiểu biết của con người không phải căn cứ ở tuổi tác ! Trong đời thiếu gì người đã vì tham vọng mà hủy bỏ một đời khổ hạnh công phu !

Vân Tiên đạo trưởng là một bậc võ lâm thành danh trên giang hồ, ông ta đã giữ chức chưởng môn nhân của một đại môn phái mà bị một thiếu niên hạch sách như vậy thì làm sao ông ta chịu nổi.

Lão rống lên một tiếng quát chúa:

- Câm miệng ! Nếu không vào đến địa phận của Võ Đang sơn thì thôi, mà đã vào đây rồi tất nhiên không có một kẻ nào dám phách lối như vậy.

Cừu Thiên Hiệp biết không thể nào tránh khỏi một cuộc ác đấu. Tuy nhiên chàng rất hài lòng. Vì đây là một cơ hội chàng có thể đem sức nội công của chàng vừa được hưởng thụ ra thử thách.

Chàng cười nhạt nói:

- Nếu vậy xin quý chưởng môn cứ ra tay xem.

Vân Tiên đạo trưởng đưa tay chỉ lên cây trường kiếm lắc lư sau lưng nói:

- Đã hơn mười năm nay, lão phu chưa hề rút ra khỏi vỏ thanh Truy Vân cổ kiếm này, lẽ nào hôm nay lại để cho nó phải vấy máu của một đứa con nít sao ?

Cừu Thiên Hiệp cười ha hả:

- Chỉ sợ không được như thế.

Vân Tiên đạo trưởng nở một nụ cười khinh bỉ, rồi không dùng đến trường kiếm, mà chỉ dùng song chưởng giao đấu với Cừu Thiên Hiệp mà thôi.

Lão lướt mình tới, mười đầu ngón tay cong cong chụm lại như mười cái móc sắt chụp lên thiềm linh cái đối phương.

Cừu Thiên Hiệp cười gằn một tiếng, rồi đánh thẳng ra một chiêu.

Chưởng phong phát ra ào ạt ! Thêm vào đấy một luồng chỉ lực của chàng lại điểm thẳng đến đại huyệt của Vân Tiên đạo trưởng nhanh không thể tả.

Chiêu thức của chàng vừa phát ra đã làm cho Vân Tiên đạo trưởng thất kinh, ông ta không ngờ một đứa bé trẻ tuổi lại có một công phu lợi hại dường ấy.

Lão hét lên một tiếng, dùng khinh công nhảy vọt ra ngoài bảy bước.

Đôi mắt lão đảo qua lại lia lịa một chập, rồi mới dừng lại ngay mặt Cừu Thiên Hiệp.

Lão cười nhạt, bảo:

- Sao ! Thành nhỏ ! Người không chịu rút kiếm ra còn đợi chừng nào ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đáp:

- Thật ra tôi xuất đạo đã mấy chục ngày nay, chưa hề dùng đến binh khí. Hôm nay cũng chưa phải là một trường hợp đặc biệt.

Câu nói có vẻ châm biếm một cách ý nhị khiến Bích Lệ Hồng không sao nhịn cười được. Nàng cong lưng xuống, cười ngất ngổ.

Vân Tiên đạo trưởng nét mặt hầm hầm, quay lại dám môn nhân nói:

- Tĩnh Huyền ! Hãy cho hắn mượn một thanh kiếm đi !

Tĩnh Huyền ứng thanh đáp:

- Dạ ! Đệ tử xin tuân lệnh !

Dứt lời, đạo sĩ Tĩnh Huyền đã cầm ngang trường kiếm nhắm Cừ Thiên Hiệp ném tới như một mũi tên.

Vèo

Một luồng tinh quang loáng mắt bắn ngay Cừ Thiên Hiệp.

Chàng không hề hoảng sợ, dùng thuật Lôì hành cửu chuyển lách sang một bên, đợi cho mũi kiếm qua khỏi, chàng mới với tay nắm lấy chuôi kiếm, miệng nói lảm bảm:

- Thì ta cứ thử xem sao !

A ! Té ra ý định của chàng là muốn dùng Thường Thắng bát kiếm mà chàng đã học được trong thiết thư đem ra đấu với cây Truy Vân cổ kiếm của vị chuồng môn nhân Võ Đang.

Thanh trường kiếm cũng khá nặng, chàng nắm chặt đốc kiếm, vận nội công vào bàn tay nhún thử mấy cái xem có vừa tay không nào ngờ.

Xẹt một tiếng !

Lưỡi trường kiếm chàng đang nắm trên tay một nửa bị gãy ra, rơi xuống mặt đất.

Bọn môn hạ Võ Đang cả thấy đều giật mình, bao nhiêu cặp mắt chăm chăm nhìn vào mặt Cừ Thiên Hiệp.

Trong lúc đó, Cừ Thiên Hiệp cũng không hiểu tại sao cả, ngỡ là Tĩnh Huyền đạo sư có ý xấu, đưa cho chàng cây kiếm gãy, nên chàng liếc xéo Tĩnh Huyền đạo sư có ý bất bình.

Vân Tiên đạo trưởng trái lại không nghĩ thế, ông ta cho là Cừ Thiên Hiệp khoe khoang muốn biểu diễn nội công để hăm dọa ông, nên ông hừ một tiếng lớn nói:

- Thằng bé ! Mà phách lối quá !

Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, cầm cây kiếm gãy trong tay nói:

- Kiếm này vô dụng ! Đừng tưởng tôi..

Không đợi chàng nói dứt câu, Vân Tiên đạo trưởng đã quay sang Đạo Huyền hét lớn:

- Đạo Huyền ! Hãy đưa trường kiếm của người cho ta xem.

Đạo Huyền bước tới, hai tay nâng thanh trường kiếm đưa lên, trao cho Vân Tiên đạo trưởng.

Vân Tiên đạo trưởng vung qua vung lại, xem xét một lúc rồi ném cây trường kiếm ấy cắm lút xuống mặt đất, cách chỗ Cừ Thiên Hiệp ba bước, và nói:

- Đấy ! Người xem cây kiếm ấy ra thế nào.

Chuôi kiếm còn lắc lư chưa đứng hẳn, Cừu Thiên Hiệp đã ném lưới kiếm gãy trong tay chàng đi, và bước đến chỗ thanh trường kiếm kia rút lên.

Ánh thép sáng lòa ! Chàng vừa vung lên, vận nội lực vào bàn tay thì xẹt một tiếng.

Lưới kiếm này cũng rớt ra làm hai khúc như lưới kiếm trước.

Mặt mày Cừu Thiên Hiệp ngơ ngác !

Hoa quỷ lệnh Bích Lệ Hồng lúc này cũng tưởng vị đạo sĩ Võ Đang đã đánh lừa trao kiếm gãy cho Cừu Thiên Hiệp đến bây giờ nàng mới giật mình hiểu ra là do nội lực của Cừu Thiên Hiệp phát triết ra quá mạnh, đến nỗi sức thép không chịu nổi.

Nàng thầm khen:

- Nội lực thực quả không ai có thể lường được.

Cừu Thiên Hiệp vẻ mặt chán ngán, liệng mạnh nửa thanh kiếm gãy xuống đất rồi bước tới một bước ôn tồn nói với Vân Tiên đạo trưởng:

- Chưởng môn nhân chớ trách ! Có lẽ tại hạ không có duyên dùng kiếm chăng ?

Vân Tiên đạo trưởng nghiêng răng như bực tức hỏi:

- Người muốn dùng loại binh khí nào ?

Cừu Thiên Hiệp có vẻ khó chịu, nói:

- Thì cứ dùng đôi tay này cũng được.

Vân Tiên đạo trưởng hừ một tiếng rồi hạ mũi cổ kiếm của ông ta xuống nói:

- Không được !

Thật ra, Vân Tiên đạo trưởng là một chưởng môn nhân của phái Võ Đang, lại là kẻ uy danh chấn động giang hồ, lẽ nào ông ta lại dùng kiếm đánh với một đứa bé trong tay không có vũ khí ?

Dẫu ông ta có hơn, chàng cũng chẳng tiếng tăm gì, bằng bị thua thì suốt đời mang nhục.

Một kẻ thành danh giang hồ không bao giờ chịu xử sự như vậy.

Lão nói:

- Bỏn chưởng môn bình sanh chưa hề dùng vũ khí đánh với kẻ tay không, nếu người không dùng được kiếm thì ta cũng phải dùng tay không giao đấu để phân thắng thua vậy !

Câu nói này tuy thành thật, song có vẻ khích lệ !

Cừu Thiên Hiệp trong mình đã có sẵn sáu chiêu ẤThường thắng bát kiếmỦ thì sao lại bảo chàng không dùng được kiếm ?

Vả lại nhân lúc này chàng cũng muốn dùng môn kiếm tuyệt học ấy ra giao đấu với một vị võ lâm cao thủ xem hiệu lực ra sao cho biết.

Chàng đưa mắt nhìn quanh chót thấy gần bên chàng có một cây liễu khá lớn.

Nhớ đến chuyện dùng cành liễu làm kiếm giao đấu với Thiên Nam song tinh, chàng mỉm một nụ cười đắc ý, phóng thân nhảy vọt lên cây liễu bẻ một nhánh vừa cầm tay, giữ sạch lá và nói:

- Vật này rất thích hợp ! Xin chưởng môn nhân cứ an lòng sử dụng kiếm pháp.

Vân Tiên đạo trưởng lấy làm lạ hỏi:

- Sao ? Người dùng cành liễu ấy làm kiếm ư ?

Không ngần ngại, Cừu Thiên Hiệp đáp ngay:

- Phải ! Xin chưởng môn nhân cứ xem đây là một thanh kiếm !

Vừa nói chàng vừa đưa cành liễu tới trước mặt với thế đứng vững chắc như ngọn thọ liên phong vậy.

Vân Tiên đạo trưởng thấy chàng dùng cành liễu thay cho lưỡi kiếm đã giật mình rồi, bây giờ chàng ra bộ nữa, thì ông ta lại càng kinh khủng.

Lão là một nhân vật kiến thức rộng, nên ngó qua lối sử dụng kiếm pháp của Cừu Thiên Hiệp lão đã biết không thể nào thắng nổi chàng rồi.

Tuy nhiên, trước mặt hàng trăm môn hạ, lão như một kẻ đã cỡi trên lưng cọp rồi không thể nào lùi bước được nữa.

Lão sanh ra một kế, gọi Cừu Thiên Hiệp nói:

- Thằng nhỏ ! Người dùng cây đấu với kiếm tất ta không thể nào tận lực được.

Cừu Thiên Hiệp trở mắt nhìn lão:

- Sao ? Chưởng môn nhân khinh cành liễu của tôi không xứng với cây kiếm ư ?Ồ ! Xin chưởng môn nhân cứ việc giao đấu thật tình cho.

Vân Tiên đạo trưởng nói:

- Ta hạn định cho người trong mười chiêu.

- Mười chiêu ?

Vân Tiên đạo trưởng ngửa mặt cười ha hả, cố giấu vẻ mặt sợ hãi của lão và nói:

- Phải trong mười chiêu mà người có thể đỡ nổi cây cổ kiếm của bản đạo thì bản đạo cho người được tự do ra khỏi Võ Đang sơn này, còn nếu không đỡ nổi thì người sẽ chịu theo quy luật.

Vân Tiên đạo trưởng là một con cáo già, đầy kinh nghiệm.

Lão biết thế nào lão cũng không thắng nổi Cừu Thiên Hiệp ! Tuy nhiên trong mười chiêu thế tất lão có thể chịu nổi.

Như vậy, quá mười chiêu thì lão sẽ thôi đấu, và để cho Cừu Thiên Hiệp tự do ra đi, còn phần lão, lão sẽ cứu vãn được danh dự trước bọn môn hạ Võ Đang.

Cừu Thiên Hiệp cũng chỉ mới học được sáu chiêu trong Ẩn Thường thắng bát kiếm Ỗ nên cũng cố thủ qua sáu chiêu đó mà thôi, vì vậy chàng không đòi hỏi gì hơn, gọi lớn:

- Đạo trưởng là chưởng môn nhân của một đại phái xin chớ dối lời đấy nhé.

Vân Tiên đạo trưởng không nói nửa lời, cây cổ kiếm trong tay lão bỗng xẹt ra một luồng đỏ rực, đâm tới trước ngực chàng.

Cừu Thiên Hiệp lệ làng vùng càn liễu ra, một màu xanh dờn chớp động, đầu càn liễu lệ như tên bắn, điểm thẳng vào cổ họng đối phương, thật quả là một môn kiếm phát quán triệt giang hồ.

- o O o -